

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить на цілий рік 10 зр. — кр. на чверть року 2 „ 50 „ місячно 1 „ — „ для заграниці 20 рублів або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горювіна в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділь і руських свят о год. 5. по пол.
Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)
Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надїєланім“ по 10 кр. від стрічки.

БУКОВИНА

Зміна системи.

IV.

Ми тимчасом инакше зрозуміли акцію 1890 р. Ми вважали, що Русини-народовці повинні стати до роботи народної на яєнім становищі і визволити ся від усяких елементів, що нашу справу затемнюють або розвиток рускої народности спиняють. Ми допевнили ся, що чиста справа вимагає і рук чистих, а до роботи народної не можна ставати з такими Купчанками, Марковами і т. п., що накладають руки на рідну матір Україну-Русь, щоби віддати її катам на погибель. Ми з свого боку вказували на потребу очищення рускої суспільности з елементів, що вносять в ню лише заколот, накликають всяке лихо і спиняють всяку позитивну і реальну роботу для просвіти і економічно-культурного подвигнення руского народу (нагадаємо агітації москвофільські проти Народної Торговлі, Просвіти, Дністра і т. д.). Коли-ж п. Романчук проголосив в соїмі 1890 р. іменем народовців відому заяву, ми вважали се рішучим розривом Русинів-народовців з москвофілами і задля того з свого боку в грудневому випуску 1890 р. в статі „Почини нової доби“ повитали щиро і горячо сей зворот керманців нашої партії з дороги політичної блукання до політики, основаної на виразних принципах — одначе ми вказали заразом, що потреба тепер щільної і невес-

пучої праці Русинів, щоб тою дорогою довести руский нарід до красної долі.

„Се прояснене нашої справи, писали ми тоді, вважаємо почином нової доби в національно-політичнім життю Русинів („Дѣло“ зразу з шумом прокланувало „нову еру“) хоча зовсім не манимо ся надією, щоби без труду і праці посинались для Русинів всілякі здобутки. Не знеохочуймо ся хоч би навіть неудачами хвилими, не теряймо духа, коли може навіть і серед нас проявлять ся деякі сумніви, бо ідея правди вимагає великого труду, мується собі промостити тернисту дорогу щирою, невеспучою працею. Від доброї організації, від щирої і невеспучої праці, від виявленя сили Русинів, від поступованя простою дорогою проголошеної програми залежний буде і дальший успіх розпочатого діла. Не забуваймо ніколи, що в наших головно руках спочиває доля і будуччина руского народу.“

Поклик сей до праці органічної підняли ми іменно задля того, позаяк добре тямили рутенські навички рускої суспільности (wir brauchen nichts zu thun, die Regierung wird schon selbst für uns sorgen). Ми вказували і тоді й опісля, що Русини-народовці повинні, станувши раз принципіально на тій дорозі окремо від москвофільських і радикальних елементів, поступати нею без огляду на прихильність або неприхильність Поляків, організувати ся і

скріпляти ся поміж собою, почати позитивну працю серед народу на основі проголошених принципів, а від правительства і більшости соймової польської вимагати потрібних для розвитку Русинів уступок на полі адміністрації, судівництва, шкільництва і т. д.

Так зрозуміли акцію з 1890 р. і деякі народовці, хоч на жаль таких було вельми обмаль. Так н. пр. ще на зборах „Народної Ради“ у Львові в грудні 1893 р., коли вже п. Романчук порозумів ся з Б. А. Дідицьким і почав ставити мости до відвороту в сторону кацапского табору, др. К. Левіцький вказував на те в своїм рефераті, що ми, не оглядаючись на політику прихильну або неприхильну правительства до Русинів, повинні вести роботу органічну з долини — бо і політичні здобутки не принесуть нам хісна, скоро не зуміємо користуватись політичними правами, що не треба знеохочуватись навіть неудачами, а з вірою в будуччину йти сміло вперед.

Одначе єї слова перегомонїли без успіху. „Нуродна Рада“ не вчинила нічого задля „органічної роботи з долини“, скликувано лише тут і там віча, на котрих москвофіли й радикали силувались похоронити „нову еру“; на ухвалах шумних резолюцій кінчилась звичайно вся робота, з котрої народова не тільки не прибуло ані крихти полекши, але збільшено тим чимало

45) **ЦАРІВНА.**

Оповіданє

Ольги Ксобилянської.

(Дальше).

Трохи згодом розстали ся ми і я лишила ся знов сама. З болісно зморщеним чолом і затягненими устами дивилась я довго ще за нею, але думки мої пробували деінде. Спершу далеко у того, котрий „не накинє ся і мені“, а відтак у Орядина. Се було смішно, коли она думала, що я люблю его, але говорила правду, що я любила его „фантазією“. Н. пр. тепер! Я вдумала ся в его істоту, в его минувшість, в свою минувшість, і чула, що він не був мені справді цілком байдужим. Він зворушив мене болісно і мої мисли літали кругом него. По що приходив він? Що стало ся ему, що звернув ся знов до мене так, як би між нами не було ніякого непорозуміння? Може він іронізує, кепкує собі з мене? Се було правдоподібне, бо его поведене з тою легкодушною жінкою, через котру забув, що прийшов до мене, після всего, що між нами стало ся, свідчило ясно за тим.

Мене обгорнуло огірчене. Я обставала за ним перед Оксаною, ветунала ся за ним перед Марком, зносила підозріне, що він мій „бог“, а він має собі вшити з мене? Чи се можливо?

Взагалі, що я собі думаю? Чи з того, що він син мого народу, виходить, що я мушу думати про него і теріти за него? Радше зверну ся до тамтого, котрий, коли що любить, любить вже на віки. Але тамтой гордий і радше зрече ся свого щастя, ніж „накинє ся“ мені або розірве звязи між Орядином і мною! Він буде мовчати, а я не отворю також уст. Тепер мені ясно его чудне поведене, але ясно і се, як лихо розуміла мене пані Марко, котра чувала над его і над моїм щастем! Хитаю ся між обома, а не належу жадному. Чому було все так безсоняшно, невипинчене? Або отсе чувство самоти — ух, як оно мене придавлювало!

Я почала терти нервово руки і ходити по хаті. Се чинила я майже несвідомо все тоді, коли мене взяла розпука або неспокій.

Чи все се було наслідком способу мого думаня, чи тому, що я жила сама і була незамужна? Марко говорила стілько разів, що чоловік і жінка повинні іти разом, що одно доповняє друге — чи се дійсно так? Мені пригадує ся філософоване молодой малярки, котра заедно каже, що чоловік з незвичайними способностями ума не повинен вязати ся за ніяку ціну в світлі з другою істотою; що він повинен розвивати ся сам без впливу тої другої істоти, щоб не піддати ся з часом, не стати ся рабом того впливу, і жити самому, щоб не стратити свого властивого характеру.

Не знаю, по чийй стороні правда, але від-

чуваю ясно, що одно стане мені спасенем, а то праця! Слава тобі, Боже, що она остає ся мені і що я можу в ній шукати щастя. Коли потаю в ній цілою душею, тоді всі, що заколючують мій спокій, відходять від мене далеко-далеко і я не чую ся ані самотною, ані непотрібною, але противно, чую ся міцною, самоевідомою, спокійною...

Тут кінчить ся Наталчин дневник.

XIV.

В три неділі пізнійше появила ся Румунка з Орядином в театрі в ложі. Побачивши десь поміж видцями Оксану і Наталку, она нахилила ся до Орядина і прошептала:

„Отже она тут; таки послухала і прийшла. Знаєте, она властиво дуже гарна і могла би мужчинам дуже подобати ся.“

По его лиці пробігла полемінь.

„Ну так“, відповів змішаний, мов приловлений на забороненім учинку.

„Ви знаєте, про кого я говорю?“ спитала она.

„Про Верковичівну.“

„То ви слідили за нею?“ скликнула майже в голос.

„Але-ж ми очевидно в одній і тій самій хвилі замітили єї — по волосю!“ відповів з притиском і холодно. „Прецінь єї волосє мується впасти в очи!“

баламутство серед рускої суспільності. Проява ся тим сумнішша, що й деякі народовці, забажавши „популярности“, пішли на руку москвофільсько-радикальним демонстрантам і лишивши на боці „літературні ріжницї і національні погляди“, вкупі з ними напоювали нарід песимізмом і десперацією, замість взяти ся хоч би до дрібної, але позитивної роботи для его економічного й культурного подвигнення.

Рада на німецький гнет.

Gazeta Polska, обговорюючи дальше справу германізації на Буковині, пише так: „Буковина є одинокою спадщиною централістичної гегемонії Німців. Усуненє того нічим не оправданого гнету лекше, як би то здавало ся; потрібно лише сильної волі, мужескої відваги і — що найважливіше — порозуміння між сторонництвими краю, в чім Німці сьогодні, в добре зрозумілим власнім інтересі, перешкаджають дуже зручно а успішно.

Таке порозумінє, взаїмне довіріє і згода між народностями, — що нині сварять ся, — спонукало би сейчас смерть германізму. А хто буде „дійсним спадкоємцем“ (по Німцях)?

Правительство і его німецькі приятелі боронять німечину тим викрутом, що она потрібна для одноцілности політичної і автономічної адміністрації. Справа адміністрації є безперечно важним аргументом, але нам здає ся, що не край існує для адміністрації, а адміністрація для краю і она повинна приноровити ся до его характеру, до его населеня і его потреб. Буковина має що-до головних груп населеня дуже добрий географічний поділ: північна часть є переважно руска, а полуднева переважно волоска. Коли має рішати система більшости, то не тяжко відгадати, хто був би спадкоємцем урядової німецької мови: на півночі руска мова, а на полудни во-

лоска. Ото головні і дійсні спадкоємці! Одноцілність адміністрації на тім нічого не стратила би, коли-б краєве правительство, краєвий виділ, староства і т. д. приспособили ся до того поділу і порозумівали ся з населенем в его рідній, зрозумілій мові. В автономічних репрезентаціях, де стикають ся з собою представителі обох головних груп, була би урядовою мовою очевидно мова більшости, що однак не виключало би права промавляти в другій краєвій мові. Сегодня мусить Русин і Волох учити ся по німецьки, аби розуміти себе обопільно; чому не можна осягнути тої самої цілі, коли би Русин учив ся волоскої мови, а Волох рускої?

А вже-ж треба би усунути германізацію передовсім зі школи і суду. Чи не є то справедливійше закладати школи з рускою і волоскою викладовою мовою і приспособити синів одного краю до того, аби они обопільно розуміли себе? Обовязкова наука мов, будь уживаних в краю, будь з уваги на сусідню провінцію потрібних для практичного життя, — а іменно німецької і польської мови — певно принесла би населеню більше користи, як наука французької або англійської мови, котрі сегодня обовязкові в реальній школі. — Ще більше увзглядненя уживаних в краю мов вимагає справедливості. Ми тут на щоденних прикладах стверджуємо, як дуже терпить публіка, головно менше освічена, на тім, що мусить з судами порозумівати ся в німецькій, часто їй цілком незрозумілій мові.

Маючи замість сьогоднішних трьох лише дві краєві мови в адміністрації, шкільництві і судах, ми могли би більше увзгляднити справедливі, а сегодня ігноровані бажаня менших народностей, даючи — *suum cuique* (кождому своє); а кілько то користий для краю приніє би такий справедливий поділ прав і ународовлене публичного життя — не треба доказувати. Заспокоєне народних жадань населеня принесло би багато користий тим народностям, але ще більше правительству і — державі.“

не нема під рукою яких знайомих дам, з котрими можна би забавити ся для розривки. Я оповіла ему про неї, а він і напер ся їти до неї. І що ви думаете? Ви думаете, що она була мені за те вдячна, що я дала їй можливість познакомити ся з нежонатим і маючим чоловіком? Борони Боже! В першій хвилі мов налякала ся нас; а відтак вдвинула ся в него своїми великими, миготливими очима, немов хотіла зглубити всі думки его, а опісля закутала ся в таку гордовитість, що від неї аж морозом віяло. Бачите, так мов би чинила нам ласку, що прийняла нас, а не ми їй, що відвідали єї в єї келії. Я лютила ся тоді так, що тиждень не могла дивити ся на неї; він сьміяв ся. „Се она тому була така, що і ти була зі мною,“ говорив він; „але ми знаємо, що тихі води береги рвуть. Коли зложу їй візиту сам, змякне зараз.“ Щось в два дні потім убрав ся як найстараннійше, вистоав свою годину перед зеркалом і пішов знов до неї, ніби по якусь книжку. Казав, що була така сама. Відтак відніє книжку, а она не просила его навіть сїсти! Тоді лютив ся так, що я не бачила его ще такого, а я сьміяла ся так, що страх! „Що собі та компаніонка думає властиво? (викукував він). Що може по ню прийде хтось? Що з нею оженив ся хтось? З такою, що жила доси з примх великих дам?“ Він забув, що она не була вже й компаніонкою, а хіба лише швачкою! Ви знаєте, Вассілі, додала шепотом, „що она шие від якогось часу також за гроші? Я перехомила недав-

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 3-ю серпня 1896.

Красвий президент гр. Гоес, котрий тепер, як звістно, перебуває на своїх добрах в Каринтії, вертає до Чернівців в понеділок, дня 17-го с. м.

Іменованє. Окінчений правник-Русин, Емануїл Семака, іменований концентивним практикантом при фінансовій дирекції в Чернівцях.

З державних залізниць. З нагоди реорганізації державних залізниць одержав директор управи руху в Чернівцях, Кароль Естеррайхер, за своєї дотеперішні заслуги титул радника генеральної дирекції.

При черновецькій почті іменовано учителя Генрика Гесслера практикантом.

Ювілей 40-літної служби обходив в суботу директор помічних урядів фінансової прокуратури, Людвик Гесслер. Урядники прокуратури зробили з фінансовим прокуратором Зубрицьким на чолі ювілатови овацію.

Конкурс розписаний на посаду учителя-помічника при народній школі в Волоскім Банилові з рускою і волоскою викладовою мовою. Подавати треба до 15-го с. м.

Краєва оборона з Чернівців, Радівців і Сучави відїжджає дня 23-го с. м. на маневри до Буриштина і вертає дня 12-го вересня с. р. назад.

Про огонь в Підволочисках пишуть: Огонь вибух дня 27-го липня о годині 9-ій рано в однім з малих домків середмістя. Кількаднешна посуха підготувала такий палний материял, що о ратунку не було навіть мови, отже пожарна сторожа охотничя і залізнична старали ся лише злякалізувати пожар. Місцеве населенє, переважно жида, не брало участі в ратунку. Що ціле містечко не погоріло, то треба завдячити залізничним урядникам, котрі з пожертвованем трудили ся над спиненем огня. Около 90 родин лишило ся без даху. При огни показало ся, що в містечку великі неприятели і що огневих приписів ніхто не держить ся.

Про вибух в Пятицерквах доносять: В четвер 30-го м. м. наступила в ратуши страшна екенпльозія, при чім більше як 200 осіб ранені тяжше або лекше. В ратушевім будинку був склад вибухових материялів Кеселера. В залізній касі вертгаймівській було около 40 кільограмів стрільничого пороху і той заняв ся. Від того вибуху запалили ся инші вибухові материяли,

їй причуло ся, що в его голосі при послідних словах крила ся злоба і то успокоїло єї.

„Але она не віддасть ся, Вассілі!“

„Ні“, відповів сухо.

„А знаєте, чому?“

„Чому?“

„По перше тому, що поводить ся так гордо, мов би походила прямісенько з князівського роду, а по друге она зовсім убога, а до того ще якась компаніонка.“

„О, то не завадило-б їй, що она компаніонка“, замітив він.

„Не завадило би, коли-б не була, як кажу, така горда; впрочім, ні, подумайте лиш, компаніонка!“

„Але-ж она тепер не компаніонка, она й не є нею з заводу, і давно не була нею. Єї не можна навіть трактувати як таку, і я перекопаний, що у покойної Марго она не була простою, буденною товаришкою.“

„То тепер она гувернантка і учитє чужі діти за гроші...“

„Бо не хоче сідти на ласці у своїх кривних.“

„Гадаєте? ха-ха! бо бавить ся в горду. Я єї вже пізнала.“

„Справді?“

„Справді, і тому не віддасть ся. Представте собі: у нас пробував недовгий час брат мого мужа, молодий, живий, прегарний мужчина. Раз нудили ся ми страшенно і він считав, чи в ме-

но єї стару *protégé*, як несла спідницю для якоїсь міщанки. Мені впала барвня материя в очи і я кажу: „О, се гарне, чие се?“ А она каже: „Одної міщанки.“ „Хто шив?“ питаю. А она—ляп! що панна. „Як?“ кажу і чиню ся ніби дурна „она уміє краєвство?“ „Она не шие паням,“ каже, „бо немає стілько часу, а міщанські спідницї і кафтаники то так лиш летять з єї рук. От,“ каже, „все добре, як і звіден канне щось. Бідна сирота боре ся з житєм, як може, тай тому і Бог єї не опускає!“ — Отже она аж така убога, Вассілі! А хто би того всего не знав, думав би, що она Бог знає хто. Она глядить вперед себе так, як ті справдешні аристократи; не знаю, у кого вивчила ся она так того. Ви знаєте, Вассілі, як високі аристократи носять голови? Носять їх високо, а дивлять ся в низ. Не обертають голови то в одну то в другу сторону, ні, они лиш очима водять. Того вивчила ся она мабуть уже змалку, бо чинить се зовсім невимушено. Коли підведе свої очи в гору, то я лякаю ся єї чогось. В неї такі дивні очи, Вассілі! такі великі, мов нерухомі, і миготять аж лячно! Брат мого мужа казав, що она пригадає якусь реньську русалку, чи щось таке. Що то за мара, Вассілі?“

Він оповів їй легенду про Лорелай.

„Ах, то она певно думає, що й она така гарна!“ зашепотіла она злобно. „Певно тому така зарозуміла. В неї лиш уста дуже гарні, виривно зарисовані, з глибокими кутиками, а

котрі були в магазині, і наступила страшна експлозія. Три особи, що були в склепі, спалені на уголь. Сам Кесслер, бурмістр Айдінгер і фізик Людвік тяжко ранені. Більше як 200 осіб, котрі були в близькості склепу, ранені, деякі навіть смертельно і вже помирали.

Красва низша школа рільнича в Бережниці коло Стрия буде отворена з д. 1-го вересня с. р., а задачію сеї школи буде переважно образоване синів селянських на господарів практичних. Поданя о принате до тої школи треба вносити до 15-го серпня с. р. До подань треба долучити: метрику на доказ скінчених 16-ти літ життя, свідощтво окінченої школи народної, свідощтво моральности від сьвященника і зверхности громадскої, свідощтво лікарске. Кандидати при ветуні мають піддати ся іспитови. Річне удержане коштує 150 зр., однак можуть бути прийняті ученики і безплатно, тож до поданя треба долучити о то просьбу до видіду краєвого. Сини селян мають першенство.

Ніби чудо. В Берездівцях, бобрецького повіта, розповідає 12-літний хлопчик, що видів Матір Божу, удає пророка і чудотворця. Легковірний нарід збігає ся великими товпами та слухає его неблиць, а найшли ся проворні люди, котрі сейчас розпочали складки на будову латинського костела на тім місци, де Матір Божа привиділа ся тому хлопцеві. Се очевидячки пахне обманством і безсовістним використуванем легковірного темного народу, диятого повинні власти вмшати ся в ту справу.

Кровава подія в суді. В Варшаві засуджено двох небезпечних злочинців, Федоровича і Новака, на довголітні роботи каторжні. Коли оголошено їм засуд, кинули ся оба на сьвідка Майчака, котрого зізнаня найбільше були важкі. Відтак витягнув Новак ніж з кишені і пхнув ним в груди Майчака. Майчак погіб на місци.

З життя сільського учителя в Галичині. Перед 13 літами дістав посаду учителя в Підгородищу, пов. бобрецького, Николай Максимак. В селі застав він велику нужду і біду, як матеріальну так і моральну, а причиною лиха було иньство. Диятого й не диво, що панамі положеня були жиди-лихварі, котрі вигунили значну часть ґрунтів селянських за безцін, та осіли ся на них з 40 родинами, ширячи дальше деморалізацію. Найліпші господарі попадали в лихварскі довги, а багато з них сходило на дідів, або емігрувало до Америки. Заставши такий сумний стан в громаді, Н. Максимак загадав за всяку ціну вирвати селян з кітв лихварських. По кількालтній щирій праці положене селян в Підгородищу змінило ся. За радою Максимака заложено в громаді шкільн, крамницю християнську і читаль-

ню, куди молодіж і старші в неділі і сьвята громадно заходили. Коршма стояла порожня. Яка велика переміна настала в Підгородищу, досить навести, що в протягу остатних 10 літ селяни викупили над 100 морів рілі з жидівських рук, а як давніше емігрували селяни, так нині емігрують жиди з Підгородища до Америки. Тож лихварі і шинкарі старали ся найти якийсь спосіб, щоби лише позбути ся ненавистного учителя і школи, однак се нічо не помагало. В остатних часах громада, не маючи де помістити школу, купила від ґр. Потоцького коршму на школу. Месть ворогів доходила до крайности. Вночі 7-го червня підпалив хтось стайню учителя і одинока корова в огні згоріла. Згорів також шинхлр громадскій і крамниця, а уратовано тільки школу. За порадою тамошного пароха о. Сінґалевица громада зложила ся, виставила нову стайню і впровадила до неї корову, віддаючи єї учителеви в доказ свого признаня. Однак вороги не вдовольили ся одним злочиним. В чотири тижні по пожарі стайні вибух огонь вночі в будинку шкільнім. Не багато вже бракувало, щоби учитель wraz з своєю родиною упав жертвою огню. Лише завдяки ратункови селян учитель видобув ся з горючої хати, а часть річій виратували селяни. Страта як на учителя велика, він тепер не чує ся безпечним в громаді і задумує перенести ся в иньші сторони. Така то доля учителя сільського в Галичині!

В незнаний доси спосіб відорвали ся на залізничій стайні в Кімполонзі три з залізом наладовані ваґони і покотили ся аж до стайні Фрассин, де наткнули ся на ваґони з деревом. Три ваґони розбили ся на тріски, а з того виїшла шкода на 8.000 зр. На щасте не потернів з людей ніхто.

Страшний вчинок божевільного. В Сучаві жив при своїй матері Катарині Прекуре єї син Гаралам. Сими днями напав він своєю матір і положив єї кількома ударами сокирою в голову труном. Лікарі оrekli, що Гаралам Прекуре допустив ся сего страшного злочину в нападі божевільства, і казали єго відставити до сучавського єуду.

Погляди Побідоносцева на панславизм. Дописуватель віденьської Neue freie Presse з Росії подає в тій газеті характеристику російських відносин. Був він і у Побідоносцева, оберпрокурора синоду, котрий між иньшим виявив такий свій погляд на панславизм: „Любто мій нарід і мій край, як ледви хто в Росії, і ніколи не поведу їх з сьвідомостію на манівці, навіть — на шлях панславизму, котрим хотять мене побороти. Се пусте слово і лиш вороги Росії єго вигадали. Бо чоґо хоче панславизм і чо значить? Чи-ж би дійсно вірили, що хто розумний у нас може

бути тої гадки, мов би Росія хотіла загорнути всі славянскі краї і народи? Ми знаємо, чим ми; маємо сьвідомість нашої сили. Ми не хочемо бути нічим більше! Ми єємо великою державою славянською! Чи-ж се не мало би нам вистати? Будучи Славянами маємо національні симпатії для иньших Славян, бажаємо їм успіху в двох напрямках: реліґійнім і язиковім. Чи-ж то так трудно вдовольити сему в иньших державах? Певно що ні, навіть і в Австрії ні; коби лиш там не були рішавочими єзуїтскі забаги. (?) А здавало би ся, що тепер там як раз таке. Правительство, розуміє ся, не підпирає їх ані явно ані тайно, але оно часто хитає ся, а в часі тоґо Єзуїти, стремлячі завжди до одної цілі, посувають ся наперед. В сєй спосіб поясняю собі відносини в Галичині і Буковині. (!) Уважаю пановане там Єзуїтів вповни необмеженим, всі підпирають їх, а се не хосен для Австрії, що Поляки дозволяють їм так необмежено господарити. Я бажав би, отверто кажучи, і то в змиелі наших національних та реліґійних чувств, щоби се змінило ся, а також я хотів би, щоби ліберальні Мадари ліпше і енерґічнійше виконували ідею рівноправности єупротив своїх Славян. І в тім виїшов би лиш хосен для них. Таких бажань не випираю єя, але з них заключаю на панславистичні тенденції і гдуно і фальшиво, бо їх у нас нема. Ми вдовольні тим, що нам судьба дала.“ Не знати, як з тими словами Побідоносцева поставити в ряд постуговане Москалів з Українцями. Мадарам радить П. задержане рівноправности, а в Росії єупротив Українців певно тоґо не порадив би. Балакане провидив Єзуїтів навіть на Буковині — аргумент чисто кацапскій. Дуже сумно було би, як би богата і сильна православна церков на Буковині мала бояти ся кількох єзуїтских костелів. Було би се доказом слабости нашої церкви, а так зле не єсть.

Намірене самоубійство. Тепер надходить час маневрів, а з ним також час більших війскових вправ. Треба признати, що такі вправи при теперішній спеці дуже утяжливі, але коли сего вимагає мілітаризм, то годі. Не так думають всі воєни; деякотрі скорше наложать на себе руку, як мали-б видержати великі вправи. До сих належав очевидно і воєк 22-го полку краєвої оборони Сергій Шлезюк, котрий в самоубійчій намірі скочив до керниці, а коли єго відтам витягли ще живого, не хотів браги записаних лікарем ліків.

Скажені свині. В Нових Мамаївцях на Буковині сказило ся кілька свиний у селянина Майдана. Скажені свині поубивано.

Німецький стиль. Якого стилю уживають Німці иноді в суді, подає одна німецька часопись

вирочім що-ж на ній? Те все не поможе їй. Не заступить їй маєтку. Не правда, Орядин?“

„О певно“, відповів він і зігнув ся саме в тій хвилі по єї вахляр, котрий держав в руці і впуєтив на землю.

„Через то й не виїде она замуж. Подумайте собі, яка би там у неї була виправа. Не так?“

„Так.“

„А ви як думали, Орядин?“ шептала завзято далі. „Що чоґу не виїде она замуж?“

„Я думав щось иньше!“

„Що?“

„В неї за богато крови будучности в жилах.“

„Що? що?“

„Она за модна.“

„Модна? Ха-ха-ха!“ розсьміяла ся Румунка. „Якже она модна, коли в неї не побачиш і модної фризурі? Яка-ж тоді я, Орядин, я, що в мене бачиш завжди лиш саме те, що наймоднійше, що даю свої сукні шити до першої моднарки в Яссах?“

Він глянув на неї і по єго лиш промайнуло щось, мов жаль. Онїєля взяв єї руку, стиснув єї і сказав ніжним тихим голосом: „Sie sind eine Rose ohne Dornen!“

Она усьміхнула ся вдячно і приєснула ся ближе до него.

„Не йдѣть до неї ніколи, Вассілі!“ благала пенченим голосом. „Я єї не люблю...“

„Або-ж я до неї ходжу?“

„Ні, однак я ває у неї пізнала.“

„Ну так! се було щось иньше... Мені прийшло щось на думку... я хотів щось довідати ся.“

„Що? що?“ домагала ся она цікаво.

„Чи се правда, що син єї помершої панї жениць ся з нею.. Я так чув.“

„І що-ж?“

„О, нічо. Мабуть в тім нема правди ані крихітки. Мене не обходить она нічоґо; а ви думали (він усьміхнувся на сиду і поглянув за кимсь в противну сторону салі), що я хочу з нею жениць ся?“

„Я не думала так“, відповіла она: „лише думала, що ви любите єї!“

„Що за вигад!“ кликнув півголосом ще завжди сьміючись. „А вирочім хоть би і так, то — як она раз сама казала — любити а жениць ся — се щось зовсім, зовсім иньше...“

Она хотіла щось скоро відповісти, однак він схилив ся бистро до неї, стиснув кріпко єї руку, і виявивши свій, в тій хвилі майже горячий погляд в єї очи, шепнув з притиском: „Не правда-ж?“

Она змішала ся, усьміхнула ся і замовкла...

*

Більше як пів року минуло з тоґо часу. Орядин не був більше у Наталки. Бував

часто у Румунки, але з нею не стрічав ся і там. Она не заходила до молодої жінки, хоч знала майже, коли відвідував єї.

Стара Домна, що обслуговувала і Румунку, оповідала все, коли бачила там кого чужого, хоть та не питала єї ніколи ані одним словом.

„Вже то она з тими наничами за верески виправляє, що аж страх!“ оповідала раз, коли вернула звіди майже люта, бо мусіла бігати кілька разів на годину у місто. „Я вже постаріла ся, а чоґось такого не виділа. Грає в карти, в якіє „фанти“, а курить, а не чорну каву, що аж гидко. Мабуть і від неї стала чорна мов нечистий. А вже з тим що заводить, то нехай і не кажу!“

„З ким?“ спитала дівчина з тиха і в єї грудях забило ся серце скорійше.

„Та з тим, що подібний до неї мов рідний брат, і що на скрипці грає! Він „за ніц“ не має єї. Рєґочуть ся обоє, борють ся мов хлопці на толоці, з тоґо не виїде певно нічо добре...“

Наталка відгадала все і не питала більше. Раз просила навіть стару не згадувати їй, що в єї комірниці діє ся.

(Дальше буде).

такій приклад: „Das Gericht wolle erkennen: der Geklagte sei schuldig, mir für die von mir für ihn an die in dem von ihm zur Bearbeitung übernommenen Steinbruch beschäftigten Arbeiter vorgeschossenen Arbeitslohne Ersatz zu leisten.“

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 1-го серпня 1896.

	Львів.		Чернівці.	
Пшениця . . .	від 6.50	до 7.—	від 6.70	до 7.—
Жито	5.25	5.50	5.30	5.40
Ячмінь бров. . .	—	—	—	—
Ячмінь простий . .	4.25	4.50	—	—
Овес	5.80	6.—	5.40	5.80
Ріпак	8.50	8.75	7.90	8.30
Горох	4.50	8.—	4.20	7.50
Вика	4.50	4.75	0.—	0.—
Льв'янка	0.—	0.—	0.—	0.—
Біб	0.—	0.—	0.—	0.—
Бобик	4.25	4.50	0.—	0.—
Гречка	0.—	0.—	0.—	0.—
Конюшина черв. . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Конюшина біла . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Конюш. шведск. . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Кукуруза стара . .	0.—	0.—	4.40	4.80
Хміль 12.— 15.— зар. за кильо у Львові око- вита за 10.000 літрів 12.75—13.25				

Приватна клінічка хірургічна

(Приватна лічниця операційна)

Д-РА СТ. КВЯТКОВСКОГО

смерит. оператора п. к. хірург. клінічки університетської

Білгорога-Гуссенбаєра у Відні

находить ся

в Чернівцях, улица Мецгера ч. 25.

В справі приймає хорих і інших інформацій треба удавати ся до управителя приватної клінічки **Д-ра Квятковського** в Чернівцях, улица ратушева (дім Вішоффера.) (18—100)

РУСКА КАСА

Для ощадности і позичок.
статут зареєстроване в торговельно-поруковій
в Чернівцях, ул. Петровича 2.
Прймає вклади і падає на 5 1/2 процент від
членів, що заплатили цілу членську владку.
Дивіденда від членських вкладок може в році 1896
виносити найбільше 6 1/2 процент (S. 18 стат.)
Членська владка виносить 20 зр. а. в.
Селяни, що згодують ся о позичку, як
также рачителі повинні предкажити ви-
тратку позичкою і аркуш
позички.

Виданя „Буковини“.

Перші Зорі, оповідане Теодота Гаїна сторін 110, вісімки, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день сьвятої волі. Оповідане О. Я. Кониського, сторін 42, 16-ки, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

☞ Х Т О ☞

МОСТ ОВОЧЕВИЙ

з яблук або грушок,

грубо витиснений, причім гварантує за добру якість, нехай уласть ся до економа і торговельника

ГАНС СТАРІ, ЕДЕЛЬСБАХ,

почтова і залізнична стация Фельдбах в Стирії.

Посудину на мост прошу присилати або можу і сам дати. Замовленя вислаю за носіплатою. (7—10)

II. T.

Отсим маю честь повідомити шановних відбирателів, гостей і публіку, що я перебрав існуючий доси під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

(заснований 1812 р.),

а окрім того

АГЕНТУРУ і СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

з днем 1-го липня с. р. і буду дальше вести під моєю власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку за довіре, оказане так часто попередній фірмі, і прошу уклінно, мати те саме довіре на дальше і для мене, при чім запевняю, що все старатиму ся задоволити шановних гостей добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услугою.

Прошу о часті замовленя і пишусь

з поважанем
СТЕФАН ГАІНА.

**Хто хоче мати
добру і дешево
МАШИНУ до ШИТЯ,**

най уласть ся до мене, то певно не пожаде. Нові продаю дешевше як вежди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обелужу Ває по братньому.

З поважанем

В. Данилевич,

машиніст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. головної ч. 20.

**Памятайте на Народний Дім
в Чернівцях!**

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і веім вірним через Впресєв. Митр. і Пресєв. Еп. Ординарїати веїх трех галицких Епархїи, обезпечає будинки, скот, господарскї знаряди, збіжжє в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках протїв шкїд огневих за можливо найнизшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарї, а договори заключенї з першими Товариствами контраасекураційними подають „Дністровї“ можність обезпечувати і виплачувати і найвисші суми.

Поїсеи „Дністра“ прймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На житє можна обезпечати ся через „Дністер“ після веїх можливих комбїнацій в товариствї взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкорїстївшї услїва і видає поїсеи і квїти в рускїм язїцї.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришенє зареєстрованє з обмеженою порукою, прїмає від своїх членів і третїх лиць вкладки до опроцентованя по 5 процент. Гваранция цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, прїймають ся.

Лїтературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складї:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодїжи, мїщан і селян, редаговану

Омельяном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а веї 7 разом за 7 зр.

З пересилкою почтовою 7 зр. 30 кр.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвїта“, а виконана в літографїчнїм закладї Андрїя Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвїти“ і передплатників „Зорї“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвїтї“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимкорше!

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з антики Рїхтера в Празї, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у веїх аптек. Просїмо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою

Рїхтера Liniment з котвицею і прїнимати з осторожностю лише флажки зі знамєн знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.
Аптека Рїхтера під золотим львом у Празї.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**